

Поред мање или више безначајних бриселских намесника који као муве зује око Србије, ових дана у отаџбину стижу и нека заиста велика имена. Уз звуке „Увертире 1812“ стићи ће у Београд руски председник, а у скромнију посету, такође у октобру, долази и једна врло значајна фигура француске политике. Ко је Жан-Пјер Шевенман, Француз који ће бити присутан на овогодишњем сајму књига у Београду и кога ће 29. октобра увече угостити Коларчев народни универзитет у Београду, у организацији Фонда „Слободан Јовановић“?

У најбољој традицији француског социјалног и националног модела, бивши француски министар одбране и министар полиције један је од ретких који су деценијама остајали доследни својим идејама. Насупрот онима који национал-социјализам везују само за Адолфа Хитлера, Жан-Пјер Шевенман, као и тзв. деголисти са левеце, у доктрини споја „идеја левеце са ванпартијском отаџбином“ (социјални деголизам шездесетих година прошлог века: Рене Капитен, Филип де Сан Робер, Кристијан Перу, Пол Мари де ла Горс и др.) знали су да је ова доктрина, у случају да је не заступа неки лудак, једна од најозбиљнијих у реализацији националне идеје спојене са социјалном правдом.

Француски појам нације није биолошки појам, већ је од времена капесијанских краљева политички појам, а поред беџева, капа, труба и других „феномена“, један од првих знакова бриге за своју нацију, односно суштински „ноумен“ јесте управо нахранити је довољно и праведно. За разлику од Де Гола који је себе називао „националним човеком центра“, одбијајући упорно придев „десно“ који су му надевали француски троцкисти, Шевенман за себе већ деценијама јасно говори да је национални левичар који поштује деголистичке идеје и вредности устава Пете републике. То уједно значи да је борац против „режима партија“ који је оличавала француска Четврта република до 1958. године, и који оличава данашња Србија. Међутим, мало ко зна да је Жан-Пјер Шевенман и аутор једног рада о француском политичком писцу Морису Баресу, познатом по супротстављању немачком доминаторском национализму.

Шевенман је био члан патриотског покрета Филипа Русијона „Отаџбина и развој“ (Patrie et Progres). Управо у деголистичком духу, он је творац синтагме „америчка левница“, коју, као и „англосаксонску социјалдемократију“, годинама напада као издајнице сваког правог социјализма. Како је било могуће да англосаксонски „социјалисти“ новог глобалног таласа доследно следе све Бушове економске империјалне ратове и да у томе не виде никакву противречност? У овој критици Шевенман је свакако у праву.

За Шевенмана, који је као и сви Французи ипак изникао из континенталне Русоистичке традиције, и који је, дакле, типични представник француског социјалног модела, овакав тип искључиво финансијско-индивидуалистичке демократије, у којој свако друго људско, политичко, морално и интелектуално право пада испод финансијског права и подређено је њему, представља, наравно, само вампирску сенку левице.

Насупрот томе, Жан-Пјер Шевенман оснивач је Центра под називом *CERES*, односно установе која се бави истраживањем социјализма и социјалних процеса. На претходним изборима у Француској Шевенман је јасно подржао Сеголен Ројал, пишући јој у кампањи политичке и геополитичке говоре, у тренутку када су, на велику срећу, почели да је напуштају опортунисти типа Бернара Кушнера. За Кушнера је Шевенман дао кратку дефиницију: „Он носи униформу тоталитарне глобално-полицијске мисли ...са дуплом поставом изнутра. Направио је трагедије свуда где се нашао, а посебно на Косову.“

Ово опет може да збуни само оне који грађанско одвајају од националног, као што је то случај у данашњој Србији, будући да француски модел, модел старе политички схваћене нације (настале из неколико раса и неколико конфесија), овакву поделу у политици и политичкој борби одавно сматра бесмисленом.

Као и сваки образовани Француз, Жан-Пјер Шевенман врло добро познаје историју Србије. Он, наравно, нема ништа заједничко са „бриселским ларвама“ које нам се сваки

дан легу по држави, издајући различита наређења, прескрипције, савете, похвале и казне, а при томе не знајући ништа о земљи у којој су. Ти „чиновници сивих одела“, како их у својој књизи *Крик који тера зле духове* назива Доминик де Вилпен, код Шевенмана изазивају презир, као и шеф кројачке фабрике у Бриселу који је у истом штофу сашио одела и северњацима и јужњацима, а затим им наредио да их сви облаче на исти начин и да му се захвале на истом језику. Шевенман отворено тврди да је борац против таквог модела Европе, односно његова борба сврстава се у деголистичку или можда чак Тиријарову (а много раније још стару Лајбницову) идеју Европе у специфичностима и својственостима, односно, у идеји „уједињене Европе народа и нација“.

Жан-Пјер Шевенман познат је и као неко ко је дигао глас против бомбардовања Србије, а још деведесетих година прошлог века, као министар полиције у Паризу, давао је велико обезбеђење штитећи српску цркву Свети Сава од напада екстремиста и осветника. У току рата на простору бивше Југославије, као и у току суђења Слободану Милошевићу, био је у Француској жестоко нападан и оптуживан да је бранилац Срба, иако се он у ствари само држао по страни од бучног оркестра лобистичких оптужби и руље која је на читаву Србију бацала камење. Посебно га је нападао Бернард Анри Леви, називајући га погрдно „Че из Белфорда“ и „проруски, просовјетски и просрпски агент“. Као одговор Левију, Шевенман је поручио да овај представља „сушто оличење глобалистичког капитализма и да игра улогу добро плаћеног, али само ситног телеграфисте глобалног Царства.“

Вероватно није ни потребно додати да је Шевенман борац против идеологије и слике света НАТО, будући да овакво опредељење спада у сам деголистички аксиом. Жан-Пјер Шевенман писао је и предговор за књигу Јиргена Елзасера *Како је иihad стигао у Европу* о америчкој утилитарној злоупотреби исламиста широм планете.

Слобода је у оставци, не у ћутану

Шевенман је један од ретких политичара Запада који је умео да дâ оставку у тренутку када се није слагао са политиком земље коју је представљао. Као француски министар одбране, одступио је онда када је Француска узела учешће у првом рату у заливу, оштро се супротстављајући овој интервенцији. Остао је упамћен по реченици: „Ако си министар који се не слаже са политиком своје државе, мораш или да демисионираш, или да умукнеш.“ У најбољој традицији француске политичке слободе, изабрао је прво.

Ко је Жан-Пјер Шевенман?

Пише: Мила Алечковић-Николић
уторак, 20 октобар 2009 11:00

Можда је добро да Србија у којој се тако нешто већ дуго није догодило, где се из фотеља трома тела муком извлаче тек када народ узме раље у руке и припрети гурањем у блатњави јарак, види да постоји и овакво схватање политике. Код нас се бивши политичари и страначки функционери најчешће пошаљу у дипломатију како би се за неколико година охладиле народни гнев и заборавиле њихове корупције (изузетке подразумевамо). Обичан свет, нажалост, такве Минхаузене, касније често мора да ословљава са „екселенцијо“.

Жан-Пјер Шевенман, можда последњи аутентични француски национални левичар пост-Де Головог доба, нема ниједну финансијску мрљу на савести, нити се у својој каријери превртао из партије у партију. Данас он пише књиге, проучава идеје социјалне правде којих се ниједан прави наследник француске историје није одрекао, одговара оштро и шаљиво сваком противнику и сасвим слободно, без заштите и пратње, шета Булоњском шумом.